

гръдъ локалъ — патриотизъмъ. Моитѣ заключения почиватъ на едно, по възможность, най-обективно наблюдение, стоейки десетки години далечъ отъ роденъ край и за това мисля, че носятъ действителния белегъ на правдивостта. Прочее, какъвъ виждамъ севлиевеца, гдето и да съмъ го срѣщналъ? Преди всичко, той е прибранъ, стегнатъ, скромненъ. Фанфаронство, грандомания, жажда да блести, даже желание да се покаже да го видятъ, да го забележатъ, току речи, у него не съществуватъ. И това е, както у оня, който е останалъ на оралото по нивата или на полето и чука въ работилницата, тъй и у оня, който е влѣзълъ въ канцеларията, който се е вдаль въ по-голъма търговия или индустрия, или пъкъ който се е предалъ на наука, изкуства или на обществена служба и е стигналъ до по-малка или по-значителна висота. За изключенията не говоря.

Едно чувство на отговорность, както и съзнание на дългъ съпровождатъ тѣзи качества на севлиевеца, които се допълватъ и съ твърде високо социално чувство, което стига до саможертва за общественото благо. Онѣзи отъ севлиевцитѣ, които сж се насочили къмъ единъ или другъ родъ обществена служба, сж внесли въ нея не само почтеность, умение, преданность. Тѣ сж внесли и въ голъма степенъ хуманность, човѣщина, изпъкнали сж на чело на най-прогресивни и човѣчни движения, било стопански, било политически или отъ другъ характеръ: наученъ, етиченъ и т. н.

Севлиево, Севлиевско нѣматъ причини да се срамуватъ отъ своитѣ отлетѣли изъ роденъ край чада. Напротивъ, иматъ причини да се гордѣятъ не толкова съ тѣхъ, колкото съ залозитѣ, които сж оставили въ тѣхнитѣ души. На какво се дължатъ тѣзи залози, отъ какво тѣ произхождатъ? Наистина, важенъ социалъ-психологиченъ въпросъ, но нѣмамъ за целъ да го разрешавамъ. Правя само една констатация съ апелъ къмъ севлиевци, гдето и да се намиратъ тѣ, да съхранятъ и да развиятъ скъпия даръ на своята родина.

(Изъ в. Развитие, бр. 42, 8. X. 1934 год.)